

บทที่ 4

ภาคแสดงที่มีคำกริยากับคำนามปรากฏร่วมกันในภาษาจีนและภาษาไทย

ภาคแสดงที่มีคำกริยากับคำนามปรากฏร่วมกันในภาษาจีนและภาษาไทยมี
ส่วนประกอบและลักษณะการปรากฏดังนี้

4.1 ภาคแสดงที่มีคำกริยากับคำนามปรากฏร่วมกันในภาษาจีน

คำนามที่ปรากฏร่วมกับคำกริยาในภาคแสดงในประโยคความเดียวของภาษาจีนอาจจะมี 1 คำ หรือ 2 คำ หรือมากกว่า 2 คำก็ได้และในตำแหน่งของคำนามนี้ ในบางกรณี อาจนำสรรพนามมาใช้แทนได้ ฉะนั้นในบทนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงคำนามกับคำสรรพนามรวมกันไป โดยถือว่าคำสรรพนามเป็นคำที่ใช้แทนคำนาม แต่จะไม่แยกกล่าวต่างหาก การศึกษาว่าเมื่อใดคำสรรพนามจะใช้แทนคำนามได้ อยู่ นอกขอบเขตของวิทยานิพนธ์นี้ และในบทนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาเฉพาะภาคแสดงที่มีคำนามเพียง 1 หรือ 2 คำปรากฏร่วมกับคำกริยา

4.1.1 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำกริยากับคำนาม 1 คำ

ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำกริยากับคำนาม 1 คำ มีรายละเอียดดังนี้

4.1.1.1 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำกริยากับคำนาม
คำนามที่ปรากฏร่วมกับคำกริยามีตำแหน่งอยู่
หลังคำกริยา

ตัวอย่าง

1. 張 明 擦 玻璃。

Zhāng Míng cā bōli.

จางหมิง เช็ด กระจก

จางหมิง เช็ดกระจก

2. 工人 蓋 樓房。

Gōngrén gài lóufáng.

คนงาน สร้าง ทึก

คนงานสร้างทึก

3. 丁 力 家 有 汽車。

Dīng Lì jiā yǒu qìchē.

คิงลี่ บ้าน มี รถยนต์

บ้านคิงลี่มีรถยนต์

4. 張 華 是 學生

Zhāng Huá shì xuésheng.

จางหวา เป็น นักเรียน

จางหวาเป็นนักเรียน

5. 丁 力 喜 歡 音樂

Dīng Lì xǐhuan yīnyuè.

คิงลี่ ชอบ คนตรี

คิงลี่ชอบคนตรี

6. 校 長 會 見 了 我們。

Xiàozhǎng huìjiànle wǒmen.

อธิการบดี นักพบ พวกเรา

อธิการบดีนักพบพวกเรา

คำสรรพนามที่ใช้แทนคำนาม มักจะเป็นบุรุษสรรพนาม เช่นประโยค

ตัวอย่างที่ 6

คำนามที่ปรากฏร่วมกับคำกริยา จะมีความสัมพันธ์กับคำกริยาได้ต่าง ๆ เช่น ในประโยคตัวอย่างที่ 1 คำนามเป็นผู้ถูก ในประโยคตัวอย่างที่ 2 คำนามบอก

ผล ในประโยคตัวอย่างที่ 3-6 คำนามบอกผู้เสริม* แต่ไม่ว่าคำนามจะมีความสัมพันธ์กับคำกริยาเป็นอย่างไร คำนามที่ปรากฏหลังคำกริยาในประโยคตัวอย่างดังกล่าวนี้ นักไวยากรณ์จีนโดยทั่วไปจะถือว่าเป็น "กรรม" ของคำกริยา

การตัดสินว่าหน่วยใดในประโยคเป็น "กรรม" นักไวยากรณ์จีนจะยึดหลักเกณฑ์ต่าง ๆ กัน สรุปแล้วมี 3 เกณฑ์ ดังนี้ 1. เกณฑ์ความหมาย นักไวยากรณ์ที่ยึดเกณฑ์นี้ เช่น หลี่ จิ้นซี (黎錦熙 Lí Jīn-xī 1954 : 128) เห็นว่า กรรมเป็นผู้ถูกของคำกริยา 2. เกณฑ์ตำแหน่งการปรากฏ นักไวยากรณ์ที่ยึดเกณฑ์นี้ เช่น จู เต๋อซี (朱德熙 Zhū Dé-xī 1982 : 110) เห็นว่า กรรมต้องมีตำแหน่งอยู่หลังคำกริยา 3. เกณฑ์ลักษณะการปรากฏ + ความหมาย นักไวยากรณ์จีนหลายท่าน เช่น ลูหวิ ชูเซียง เค็ง ผูหนาน หลิว ยว๋ยหว่า ได้ยึดเกณฑ์ "ลักษณะการปรากฏ + ความหมาย"

เกณฑ์ "ลักษณะการปรากฏ + ความหมาย" มีขึ้นในปี ค.ศ. 1956 ซึ่งเป็นผลจากการที่นักไวยากรณ์จีนสำนักต่าง ๆ ได้สำรวจไวยากรณ์จีนทั้งค้ำหนังสือไวยากรณ์จีนเล่มแรก ในปีค.ศ. 1898 จนถึงปี ค.ศ. 1956 เป็นเวลาประมาณ 60 ปี และได้สรุปเป็น 暫擬漢語教學語法系統 (Zànnǐ Hànyǔ jiàoxué yǔfǎ xìtǒng) (ระบบไวยากรณ์จีนที่ใช้สำหรับการเรียนการสอนฉบับชั่วคราว) ระบบนี้ "เป็นระบบไวยากรณ์ที่ได้สรุปผลจากการศึกษาของนักไวยากรณ์จีนเป็นเวลาหลายสิบปี" (吳士助 Wú Shì-xūn 1984 : 279)

การที่นักไวยากรณ์จีนหลายท่านได้ยึดหลักเกณฑ์เช่นนี้เพราะได้มองเห็นส่วนที่ และส่วนบกพร่องของไวยากรณ์แนวต่าง ๆ และได้มองเห็นลักษณะพิเศษของภาษาจีนค้ำย เกี่ยวกับไวยากรณ์แนวต่าง ๆ ลูหวิ ชูเซียง (呂叔湘 Lǚ Shū-xiāng 1979 : 12) ได้กล่าวไว้ว่า "ไวยากรณ์แนวเดิมใช้ความหมาย

*ชื่อที่ใช้เรียกความสัมพันธ์ระหว่างคำนามกับคำกริยานี้ ใช้ตามที่ปรากฏในหนังสือ ไวยากรณ์ไทย ของ ดร.นววรรณ พันธุเมธา

เป็นเกณฑ์อยู่บ้าง แต่ไม่ได้อธิบายอย่างชัดเจนว่าจะใช้อย่างไร และจะมีหลักการในการใช้เป็นอย่างไร นี่เป็นจุดอ่อนในด้านทฤษฎีของไวยากรณ์แนวเคิม แต่ไวยากรณ์แนวเคิมก็ยังนับว่าดีกว่าเมื่อเทียบกับไวยากรณ์โครงสร้าง ซึ่งมุ่งแต่จะหลีกเลี่ยงเรื่องความหมายโดยยึดแนวโครงสร้างเพียงอย่างเดียว และยังมีความเชื่อตรงกันว่าเมื่อเทียบกับไวยากรณ์ปริวรรตซึ่งเริ่มมาจากเรื่องความหมายอย่างเห็นได้ชัด แต่กลับปฏิเสธไม่ยอมรับเรื่องความหมาย" ในเรื่องลักษณะพิเศษของภาษาจีน และเกณฑ์ที่ใช้วิเคราะห์ไวยากรณ์ ลู่หวิ ชูเซียง (呂叔湘 Lǚ Shū-xiāng 1979 : 12) มีความเห็นว่า เนื่องจากภาษาจีนไม่มีการเปลี่ยนรูปคำ ฉะนั้นจึงเป็นการยากที่จะวิเคราะห์ไวยากรณ์โดยยึดเอาเกณฑ์ใดแค่เพียงเกณฑ์เดียวมาใช้ในการตัดสินวิเคราะห์ภาษา แต่มักจะต้องใช้เกณฑ์ร่วมโดยพิจารณาจากลักษณะหลาย ๆ ด้าน

เต็ง ผู้หนาน (鄧福南 Dèng Fú-nán 1980 : 13) ได้กล่าวไว้ว่า "ไวยากรณ์ไม่อาจจะแยกออกจากความหมายได้ แต่เราจะเห็นความหมายเหล่านั้นได้ตามรูปแบบต่าง ๆ ปรากฏใช้ในภาษา... โดยปกติรูปแบบการปรากฏที่ต่างกันจะสื่อความหมายต่างกัน และย่อมจะมีกฎเกณฑ์อยู่ในรูปแบบนั้น ๆ ค่ะ"

บนพื้นฐานความเชื่อกังกล่าวนี้ นักไวยากรณ์หลายท่านจึงได้ยึดเกณฑ์ "ลักษณะการปรากฏ + ความหมาย" ลู่หวิ ชูเซียง (呂叔湘 Lǚ Shū-xiāng 1979 : 12) ได้กล่าวไว้ว่า "เมื่อเราไม่ใช้เกณฑ์ใดแค่เพียงเกณฑ์เดียวแล้ว ก็จะมีปัญหาเกิดขึ้นว่าจะยึดเกณฑ์ใดเป็นหลักและผลที่ได้ก็อาจจะต่างกันด้วย สำหรับผลที่เราได้มานั้นอาจจะมีความแตกต่างกันอยู่บ้าง นั่นคือ ผลแบบนี้อาจจะมีความมากกว่า ผลแบบนี้อาจจะมีความน้อยกว่า แต่เราไม่อาจจะพูดให้เกิดชขาดลงไปได้ว่าแบบนี้ถูกแบบนี้ผิด นี่เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่เราจะจำเอาไว้ในการศึกษาไวยากรณ์"

สำหรับเกณฑ์ลักษณะการปรากฏ + ความหมายนั้น นักไวยากรณ์ต่างกล่าวข้างต้นเห็นว่า เกณฑ์ลักษณะการปรากฏควรมาก่อนเกณฑ์ความหมาย "เมื่อพบกรณีที่จะเป็นอย่างนี้ก็ได้เป็นอย่างนั้นก็ได้ ควรจะยึดลักษณะการปรากฏเป็นหลัก"

(呂叔湘 Lǚ Shū-xiāng 1979 : 11) ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัย

จะยึดเกณฑ์ลักษณะการปรากฏ + ความหมาย ตามนักไวยากรณ์ดังกล่าว

4.1.1.2 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำกริยา คำบุพบท
+ คำนาม

คำบุพบท + คำนาม ที่ปรากฏร่วมกับคำกริยา
มีตำแหน่งอยู่หน้าคำกริยาและคำบุพบทนี้ ในบางกรณีอาจไม่ปรากฏก็ได้

ตัวอย่าง

1. 他 姐姐 (在) 城 裏 工 作 。
Tā jiějie (zài) chénglǐ gōngzuò.

เขา พี่สาว (ที่) ในเมือง ทำงาน
พี่สาวเขาทำงานในเมือง

2. 咱 們 (在) 北 京 見 。
Zánmen (zài) Běijīng jiàn.

เรา ที่ ปักกิ่ง พบ
เราพบกันที่ปักกิ่ง

3. 代 表 團 (于) 月 初 到 達 。
Dàibiǎotúán (yú) yuèchū dàodá.

คณะผู้แทน (ใน) ต้นเดือน มาถึง
คณะผู้แทนมาถึง (ตอน) ต้นเดือน

4. 丁 力 跟 我 生 氣 了 。
Dīng Lì gēn wǒ shēngqìle.

คิงลี่ กับ ผม โกรธ
คิงลี่โกรธกับผม

จะเห็นได้ว่า คำบุพบท + คำนาม มีตำแหน่งอยู่หน้าคำกริยา ใน
กรณีที่คำบุพบทอยู่หน้าคำนามบางคำ เช่น คำบอกสถานที่ หรือ คำบอกเวลา คำบุพบท
นั้นจะปรากฏหรือไม่ก็ได้ เช่น ประโยคตัวอย่างที่ 1-3 คำบุพบท + คำนาม ที่ปรากฏ

ร่วมกับคำกริยานี้ นักไวยากรณ์จีนโดยทั่วไปเห็นว่า ทำหน้าที่ขยายคำกริยา

4.1.2 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำกริยากับคำนาม 2 คำ

ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำกริยากับคำนาม 2 คำนี้ ในบางกรณีอาจจะมีคำสรรพนามปรากฏในตำแหน่งของคำนามตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่ง ผู้วิจัยจึงกล่าวถึงคำนามกับคำสรรพนามรวมกันไปโดยถือว่าคำสรรพนามเป็นคำที่ใช้แทนที่คำนาม

คำนาม 2 คำที่ปรากฏร่วมกับคำกริยามี 2 ลักษณะดังนี้

4.1.2.1 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำกริยา คำนาม

คำนาม

ตามข้อมูลที่ได้พบ คำนาม 2 คำ มักจะมี

ปรากฏอยู่หลังคำกริยากังนี้

4.1.2.1.1 คำกริยาที่มีความหมายเกี่ยว

กับการ "ให้"

คำกริยาที่มีความหมายเกี่ยว

กับการ "ให้" และมีคำนามอยู่ข้างหลังได้ 2 คำเท่าที่รวบรวมได้มีดังนี้ 送

sòng "ส่ง ให้" 给 gěi "ให้" 还 huán "คืน" 賣 mài

"ขาย" 付 fù "จ่าย" 赔 péi "ชดใช้" 分配 fēnpèi

"แบ่ง แบ่งสรร"

ตัวอย่าง

1. 小 華 送 我 這 枝 鋼 筆 。

Xiǎo - Huá sòng wǒ zhèzhī gāngbǐ.

เสี่ยวหว่า ให้ ผม นี้ ก้าม ปากกา

เสี่ยวหว่าให้ปากกาค้ามนี้ผม

2. 老板付我們工錢。

Lǎobǎn fù wǒmen gōngqián.

เถ้าแก่จ่ายเราค่าแรง

เถ้าแก่จ่ายค่าแรงเรา

3. 我還丁力兩元錢。

Wǒ huán Dīng lì liǎngyuán qián.

ผมคืนกิงลีสองเหรียญเงิน

ผมคืนเงินกิงลีสองเหรียญ

4. 李萍正在喂孩子牛奶。

Lǐ Píng zhèngzài wèi háizi niú'nǎi.

หลี่ผิงกำลังป้อนลูกนม

หลี่ผิงกำลังป้อนนมลูก

คำนาม 2 คำ ที่ปรากฏอยู่หลังคำกริยานี้ นักไวยากรณ์จีนโดยทั่วไป เห็นว่าเป็นกรรมของคำกริยา แต่อาจจะตั้งชื่อของกรรมทั้งสองนี้ไม่เหมือนกัน เช่น หม่า เจิน (馬真 Mǎ Zhēn 1981 : 55) เรียกคำนามที่อยู่หลัง คำกริยาซึ่งมักจะหมายถึงบุคคลว่า 間接賓語 jiānjiē bīnyǔ "กรรมรอง" เรียกคำนามที่อยู่หลังกรรมรองอีกทีหนึ่งซึ่งมักจะหมายถึงสิ่งของว่า 直接賓語 zhíjiē bīnyǔ "กรรมตรง" ลู่หวิ ชูเซียง (呂叔湘 Lǚ Shū-xiāng 1981 : 26) ไม่เรียกกรรมรองและกรรมตรง แต่เรียกคำนาม ที่อยู่หลังคำกริยาว่า 賓語 1 bīnyǔ 1 "กรรม 1" และเรียกคำนามที่อยู่หลังกรรม 1 ว่า 賓語 2 bīnyǔ 2 "กรรม 2"

ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยจะใช้คำว่า "กรรม 1 และกรรม 2" ตาม ลู่หวิ ชูเซียง

น่าสังเกตว่า กรรม 2 ที่อยู่หลังคำกริยาเกี่ยวกับการ "ให้" มักจะมี คำขยายปรากฏร่วมด้วย และคำขยายนั้นมักจะเป็นคำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม เช่น ประโยคตัวอย่างที่ 1 และ 3

คำกริยาเกี่ยวกับการ "ให้" นี้ อาจจะมีกรรม 1 หรือ กรรม 2
 อย่างใดอย่างหนึ่งปรากฏก็ได้

ตัวอย่าง

1. 李 萍 在 喂 孩 子 牛 奶 。

Lǐ Píng zài wèi hái zǐ niú nǎi.

หลี่ผิง กำลัง ป้อน ลูก นม

หลี่ผิงกำลังป้อนนมลูก

李 萍 正 喂 孩 子 。

Lǐ Píng zhèng wèi hái zǐ.

หลี่ผิง กำลัง ป้อน ลูก

หลี่ผิงกำลังป้อนลูก

李 萍 在 喂 牛 奶 。

Lǐ Píng zài wèi niú nǎi.

หลี่ผิง กำลัง ป้อน นม

หลี่ผิงกำลังป้อนนม

4.1.2.1.2 คำกริยาที่มีความหมายเกี่ยว

กับการ "ไ้รับ" หรือ "สูญเสีย"

คำกริยาที่มีความหมายเกี่ยว

กับการ "ไ้รับ" หรือ "สูญเสีย" และมีค่านาม 2 คำอยู่ข้างหลังได้ เท่าที่พบมี

ดังนี้ 拿 ná "เอา หยิบ" 收 shōu "เก็บ" 赚 zhuàn

"ไ้กำไร" 偷 tōu "ขโมย" 罚 fá "ปรับ" 借 jiè

"ยืม" 抢 qiǎng "แย่ง" 赢 yíng "ชนะ"

扣 kòu "หัก" 输 shū "แพ้"

ตัวอย่าง

1. 我們贏了他們五個球。
 Wǒmen yíngle tāmen wǔge qiú.
 เราชนะเขาห้าลูก (ลักษณะนาม) ลูกบอล
 เราชนะเขาไปห้าลูก

2. 警察罰了張明兩元錢。
 Jǐngchá fále Zhāng Míng liǎngyuán qián.
 ตำรวจปรับจางหมิงสองเหรียญเงิน
 ตำรวจปรับเงินจางหมิง 2 เหรียญ

3. 老板賺了我們兩元錢。
 Lǎobǎn zhuànle wǒmen liǎngyuán qián.
 เจ้าของร้านกำไรเราสองเหรียญเงิน
 เจ้าของร้านกำไรเงินพวกเราไปได้ 2 เหรียญ

4. 丁力搶了我們一個座位。
 Dīng Lì qiǎngle wǒmen yíge zuòwèi.
 ดิงลี่แย่งเราหนึ่งที่ที่นั่ง
 ดิงลี่แย่งที่นั่งเราไปที่หนึ่ง*

คำนาม 2 คำ ที่ปรากฏอยู่หลังคำกริยานี้ นักไวยากรณ์จีนโดยทั่วไป
 จะเห็นว่าเป็นกรรมของคำกริยาเช่นเดียวกัน คำนามที่ปรากฏหลังคำกริยาเป็น
 กรรม 1 คำนามที่อยู่หลังกรรม 1 อีกที่หนึ่งเป็นกรรม 2

จากตัวอย่างดังกล่าวนี้ เราจะเห็นได้ว่า คำนามที่เป็นกรรม 2 นั้น
 มักจะมีคำบอกจำนวน + คำลักษณะนามปรากฏด้วย

* ประโยคตัวอย่างทั้ง 4 ประโยค เมื่อแปลเป็นภาษาไทยแล้วบางครั้ง
 คำนามคำที่ 2 จะไม่ปรากฏ ฉะนั้นภาคแสดงในประโยคแปลจึงมีแต่คำกริยา คำนาม
 และคำบอกจำนวน + คำลักษณะนาม

คำนามที่อยู่หลังคำกริยาที่เกี่ยวข้องกับการ "ได้รับ" หรือ "สูญเสีย" มีลักษณะการปรากฏดังนี้

1. ถ้าคำกริยาในภาคแสดงเป็นคำกริยาที่เกี่ยวข้องกับการ "ได้รับ" หรือ "สูญเสีย" บางคำ เช่น 輸 shū "แพ้" 贏 yíng "ชนะ" 罰 fá "ปรับ" 偷 tōu "ขโมย" ในภาคแสดงอาจจะมีกรรม 1 หรือ กรรม 2 อย่างใดอย่างหนึ่งปรากฏก็ได้

ตัวอย่าง

1. 他們 班 贏 了 我 們 班 五 個 球 。

Tāmen bān yíngle wǒmen bān wǔge qiú.

เขา หอง ชนะ เรา หอง ห้าลูก (ลักษณะนาม) ลูกบอล
หองเขาชนะหองเราไปห้าลูก

他們 班 贏 了 我 們 班 。

Tāmen bān yíngle wǒmen bān.

เขา หอง ชนะ เรา หอง
หองเขาชนะหองเรา

他 們 班 贏 了 五 個 球 。

Tāmen bān yíngle wǔge qiú.

เขา หอง ชนะ ห้าลูก (ลักษณะนาม) ลูกบอล
หองเขาชนะไปห้าลูก

2. แต่ถ้าคำกริยาในภาคแสดงเป็นคำกริยาที่เกี่ยวข้องกับการ "ได้รับ" หรือ "สูญเสีย" บางคำ เช่น 拿 ná "เอา" 借 jiè "ยืม" จะมีแค่กรรม 2 ปรากฏได้ แต่จะมีแค่กรรม 1 ปรากฏไม่ได้

ตัวอย่าง

張 明 拿 了 我 一 本 書
 Zhāng Míng nále wǒ yīběn shū.
 จางหมิง เอาไป ผม หนังสือ
 จางหมิงเอาหนังสือผมไปเล่มหนึ่ง

張 明 拿 了 我
 Zhāng Míng nále wǒ.
 จางหมิง เอาไป ผม
 จางหมิงเอาไปผม

張 明 拿 了 一 本 書
 Zhāng Míng nále yīběn shū.
 จางหมิง เอาไป หนังสือ
 จางหมิงเอาหนังสือไปหนึ่งเล่ม

4.1.2.1.3 คำกริยาที่มีความหมาย

เกี่ยวกับกร "เรียก"

คำกริยาที่มีความหมาย

เกี่ยวกับกร "เรียก" ในภาษาจีนเท่าที่พบมี 2 คำ ได้แก่ 叫 jiao
 "เรียก... (ว่า)" 稱 cheng "เรียก... (ว่า)" ทั้ง 2 คำ ต่างก็มี
 คำนามอยู่ข้างหลังได้ 2 คำ

ตัวอย่าง

1. 鄉 親 們 稱 小 紅 小 算 盤

Xiāngqīnmen chēng Xiǎo Hóng xiǎosuanpan.

ชาวบ้าน เรียก ... (ว่า) เสี่ยวหง ลูกคิกจิว

ชาวบ้านเรียกเสี่ยวหงลูกคิกจิว

2. 同學們 叫 丁 力 計 算 機 。

Tóngxuémen jiào Dīng Lì jìsuànjī.
เพื่อนนักเรียน เรียก ... (ว่า) คิงลี่ คอมพิวเตอร์
เพื่อนนักเรียนเรียกคิงลี่เป็นคอมพิวเตอร์

3. 大 家 都 稱 張 明 大 哥 。

Dàjiā dōu chēng Zhāng Míng dàgē.
เราทุกคน ต่าง เรียก ... (ว่า) จางหมิง พี่ชาย
เราทุกคนต่างเรียกจางหมิงว่าพี่ชาย

4. 我 們 叫 她 老 師 。

Wǒmen jiào tā lǎoshī.
เรา เรียก ... (ว่า) เขา อาจารย์
เราเรียกเขาอาจารย์

คำนาม 2 คำ ที่อยู่หลังคำกริยานี้ นักไวยากรณ์จีนโดยทั่วไป เห็น
ว่าเป็นกรรม คำนามที่ปรากฏอยู่หลังคำกริยาเป็นกรรม 1 คำนามที่อยู่หลังกรรม 1
อีกทีหนึ่งเป็นกรรม 2

คำกริยาเกี่ยวกับการ "เรียก" จะต้องมีทั้งกรรม 1 และกรรม 2
ปรากฏพร้อมด้วย ถ้าจะปรากฏแค่กรรม 1 หรือ กรรม 2 ใดๆอย่างหนึ่งประโยค
จะไม่ได้ความ หรือ มีความหมายเปลี่ยนไป

ตัวอย่าง

我 們 稱 張 明 老 師 。

Wǒmen chēng Zhāng Míng lǎoshī.
เรา เรียก ... (ว่า) จางหมิง อาจารย์
เราเรียกจางหมิงว่าอาจารย์

我們 稱 張 明。

Wǒmen chēng Zhāng Míng.

เรา เรียก ... (ว่า) จางหมิง

เราเรียกจางหมิงว่า

我們 稱 老師。

Wǒmen chēng lǎoshī.

เรา เรียก ... (ว่า) อาจารย์

เราเรียกอาจารย์

4.1.2.1.4 คำกริยาที่มีความหมายเกี่ยว

กับการ "พูด"

คำกริยาที่มีความหมายเกี่ยวกับ

การ "พูด" และมีคำนามอยู่ข้างหลังได้ 2 คำเท่าที่รวบรวมได้มีดังนี้ 問 wèn

"ถาม" 教 jiào "สอน" 告訴 gàosu "บอก" 嘱咐

zhǔfu "กำชับ" 回答 huídá "ตอบ" 打听 dǎting "สืบถาม"

報告 bàogào "รายงาน" 通知 tōngzhī "แจ้งให้ทราบ"

請教 qǐngjiào "เรียนถาม" เป็นต้น

ตัวอย่าง

1. 小 紅 告 訴 我 們 一 個 好 消 息 。

Xiǎo Hóng gàosu wǒmen yíge hǎo xiāoxi.

เสี่ยวหง บอก เรา หนึ่งเรื่อง ดี ข่าว

เสี่ยวหงบอกข่าวดีแก่เราเรื่องหนึ่ง

*คำว่า 稱 chēng แปลเป็น "เรียกว่า... (ว่า)" ซึ่งมีความหมาย
"ร้องบอกชื่อ ให้ชื่อ" แต่ไม่มีความหมายเป็น "กล่าวนามให้มา"

2. 張 老師 教 我們 英語。

Zhāng lǎoshī jiāo wǒmen Yīngyǔ.

อาจารย์จาง สอน พวกเรา ภาษาอังกฤษ

อาจารย์จางสอนภาษาอังกฤษพวกเรา

3. 張 明 囑 咐 丁 力 一 件 事。

Zhāng Míng zhǔfu Dīng Lì yíjiàn shì.

จางหมิง ก่าซั๊บ คิงลี่ หนึ่งเรื่อง (ลักษณะนาม) เรื่อง

จางหมิงก่าซั๊บคิงลี่เรื่องหนึ่ง

4. 我 請 教 老師 一個 問題。

Wǒ qǐngjiào lǎoshī yíge wèntí.

ผม (เรียน) ถาม อาจารย์ หนึ่งเรื่อง ปัญหา

ผมถามปัญหาอาจารย์ปัญหาหนึ่ง

คำนาม 2 คำ ที่อยู่หลังคำกริยา นักไวยากรณ์จีนโดยทั่วไปเห็นว่า เป็นกรรมเช่นเดียวกัน คำนามที่ปรากฏอยู่หลังคำกริยาเป็นกรรม 1 คำนามที่อยู่หลัง กรรม 1 อีกทีหนึ่งเป็นกรรม 2

คำนาม 2 คำ ซึ่งเป็นกรรม 1 และกรรม 2 ที่อยู่หลังคำกริยาเกี่ยวกับ การ "พูด" มีลักษณะการปรากฏดังนี้

1. ถ้าคำกริยาในภาคแสดงเป็นคำกริยาที่เกี่ยวกับการพูด เช่น 囑 咐 zhǔfu "ก่าซั๊บ" 教 jiāo "สอน" 通知 tōngzhī "แจ้งให้ทราบ" 問 wèn "ถาม" อาจจะปรากฏกรรม 1 หรือ กรรม 2 อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้

ตัวอย่าง

1. 張 老師 教 我們 英語。

Zhāng lǎoshī jiāo wǒmen Yīngyǔ.

อาจารย์จาง สอน เรา ภาษาอังกฤษ

อาจารย์จางสอนภาษาอังกฤษเรา

張 老 師 教 我 們 。

Zhānglǎoshī jiāo wǒmen.

อาจารย์จาง สอน พวกเรา

อาจารย์จางสอนพวกเรา

張 老 師 教 英 語 。

Zhānglǎoshī jiāo yīngyǔ.

อาจารย์จาง สอน ภาษาอังกฤษ

อาจารย์จางสอนภาษาอังกฤษ

2. ถ้าคำกริยาในภาคแสดงเป็นคำกริยาที่เกี่ยวข้องกับการพูดบางคำ เช่น 求 qiú "ขอ ขอร้อง" 告訴 gàosu "บอก" จะปรากฏแต่กรรม 1 ได้ แต่จะปรากฏแต่กรรม 2 ไม่ได้

ตัวอย่าง

1. 我 求 你 一 件 事 。

Wǒ qiú nǐ yíjiàn shì.

ผม ขอร้อง คุณ หนึ่งเรื่อง (ลักษณะนาม) เรื่อง

ผมขอร้องคุณเรื่องหนึ่ง

我 求 你 。

Wǒ qiú nǐ.

ผม ขอร้อง คุณ

ผมขอร้องคุณ

* 我 求 一 件 事 。

Wǒ qiú yíjiàn shì.

ผม ขอร้อง หนึ่งเรื่อง (ลักษณะนาม) เรื่อง

ผมขอร้องเรื่องหนึ่ง*

4.1.2.2 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำกริยา คำนาม

คำบุพบท + คำนาม

คำนามที่อยู่หลังคำบุพบท ในบางกรณีอาจจะมีคำสรรพนามมาแทนที่ก็ได้ซึ่งผู้วิจัยจะกล่าวรวมกันไปกับคำนาม แต่ไม่แยกกล่าวต่างหาก และในบางกรณีคำบุพบทอาจไม่ปรากฏก็ได้

ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำกริยา คำนาม คำบุพบท + คำนาม ในภาษาจีนคำบุพบท + คำนาม อาจมีตำแหน่งอยู่หน้าคำกริยา หรือมีตำแหน่งอยู่หน้าคำนามอีกตำแหน่ง

ตัวอย่าง

1. 張華跟我借了兩本書。

Zhāng Huá gēn wǒ jièle liǎngběn shū.

จางหวา จาก ผม ยืม สองเล่ม หนังสือ

จางหวายืมหนังสือจากผมสองเล่ม

2. 小紅為客人演奏二胡**。

Xiǎo Hóng wèi kèrén yǎnzòu èrhú.

เสี่ยวหง เพื่อ แขก เล่น เอ๋อร์หู

เสี่ยวหงเล่นเอ๋อร์หูให้แขก (ฟัง)

3. 我們按規定處理這件事。

Wǒmen ànguīdìng chùlǐ zhèjiàn shì.

เรา ตามกฎเกณฑ์ จัดการ นี้เรื่อง (ลักษณะนาม) เรื่อง

เราจัดการเรื่องนี้ตามกฎเกณฑ์

* คำ 求 qiú "ขอร้อง" ในภาษาจีนจะมีคำบอกเรื่องราวตามหลังเป็นกรรม 1 ไม่ได้ แต่คำ "ขอร้อง" ในภาษาไทยมีคำบอกเรื่องราวเป็นกรรม 1 ได้ ประโยคที่ใช้ไม่ได้ในภาษาจีนเมื่อแปลเป็นภาษาไทยจึงดูเหมือนว่าเป็นประโยคที่ใช้ได้

** 二胡 èrhú "เอ๋อร์หู" คือ ขอจิ้น

4. 丁 力 對 張 明 有 意 見 。

Dīng Lì duì Zhāng Míng yǒu yìjiàn.

กิงลี่ เกี่ยวกับ จางหมิง มีความเห็น

กิงลี่มีความเห็นเกี่ยวกับตัวจางหมิง

5. 我 找 到 一 些 關 于 泰 語 語 法 的 資 料 。

Wǒ zhǎodào yìxiē guānyú Tàiyǔ yǔfǎde zīliào.

ผม หาได้ หนึ่งจำนวน เกี่ยวกับ ภาษาไทย ไวยากรณ์ของ

ข้อมูล

ผมหาข้อมูลเกี่ยวกับไวยากรณ์ไทยได้จำนวนหนึ่ง

จะเห็นได้ว่า ในประโยคตัวอย่างที่ 1-4 คำบุพบท + คำนาม มีตำแหน่งอยู่หน้าคำกริยา ในประโยคตัวอย่างที่ 5 คำบุพบท + คำนาม มีตำแหน่งอยู่หน้าคำนามอีกคำหนึ่ง และในประโยคนี้คำบุพบทอาจไม่ปรากฏก็ได้

คำนามที่ไม่มีคำบุพบทนำหน้านั้น นักไวยากรณ์จีนถือว่าเป็นกรรม ส่วนคำนามที่มีคำบุพบทนำหน้า และมีตำแหน่งอยู่หน้าคำกริยา นักไวยากรณ์จีนถือว่าทำหน้าที่ขยายคำกริยา แต่ถ้าคำนามที่มีคำบุพบทนำหน้ามีตำแหน่งอยู่หน้าคำนามที่เป็นกรรม นักไวยากรณ์จีนถือว่าทำหน้าที่ขยายคำนามที่เป็นกรรม

4.2 ภาคแสดงที่คำกริยาและคำนามปรากฏร่วมกันในภาษาไทย

คำนามที่ปรากฏร่วมกับคำกริยาในภาคแสดงในประโยคความเดียวภาษาไทยอาจจะมี 1 คำ หรือ 2 คำ หรือมากกว่า 2 คำก็ได้ ในบทนี้เราจะศึกษาเฉพาะภาคแสดงที่มีคำนาม 1 หรือ 2 คำปรากฏร่วมกับคำกริยา

4.2.1 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำกริยากับคำนาม 1 คำ

ในตำแหน่งของคำนามที่ปรากฏร่วมกับคำกริยานี้ อาจจะมีคำสรรพนามปรากฏแทนก็ได้ ผู้วิจัยจึงจะกล่าวถึงการปรากฏของคำนามกับคำสรรพนามรวมกันไปโดยถือว่าคำสรรพนามเป็นคำที่ไ้แทนคำนาม

รายละเอียดมีดังนี้

4.2.1.1 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำกริยากับคำนาม

คำนามที่ปรากฏร่วมกับคำกริยาในที่นี้ มี

ตำแหน่งอยู่หลังคำกริยา

ตัวอย่าง

1. สามารถวิ่งแกนนอง
2. อ้อยกินข้าว
3. คนงานสร้างบ้าน
4. จี๊มวาครูป
5. เขาผูกธรรมะ
6. นิคเห็นนก
7. บ้านเขามืด
8. คณะอักษรามีห้องสมุด
9. อุกมเป็นครู
10. พี่สาวเขาเป็นหมอ
11. ฉันทยกเขา
12. ผมไม่ได้ทำอะไร

คำที่อยู่หลังคำกริยาในประโยคตัวอย่างที่ 1-10 เป็นคำนาม ใน
ประโยคตัวอย่างที่ 11-12 เป็นคำสรรพนาม

เกี่ยวกับคำนามที่ปรากฏหลังคำกริยาทั้งกล่าวนี้ นักไวยากรณ์ไทย
มีความเห็นทั้งเหมือนและต่างกัน

พระยาอุปกติศิลปสาร (2522 : 228) ถือว่า คำนามในประโยค ตัวอย่างดังกล่าว ส่วนใหญ่เป็น "กรรม" ท่านได้กล่าวไว้ว่า "บทกรรมนั้นหมายความว่า บทที่ทำหน้าที่ผู้ถูกของสกรรมกริยา" ประโยคตัวอย่างที่ 1-8 และ 11-13 ถ้าพิจารณาตามพระยาอุปกติศิลปสารแล้วถือว่าเป็น "บทกรรม" แต่คำนามที่อยู่หลังคำว่า "เป็น" เช่น ประโยคตัวอย่างที่ 9-10 ท่านถือว่าเป็น "วิधिकารก ที่ช่วยวิกกรรมกริยาให้มีเนื้อความเต็มที่" (2522 : 144) ไม่ถือว่าเป็นบทกรรม

นักไวยากรณ์อีกท่านหนึ่ง คือ ดร.วิจินต์ ภาณุพงศ์ (2524 : 29) เห็นว่า นามวลีซึ่งปรากฏหลังหน่วยสกรรม หรือ หลังหน่วยทวิกรรม หรือ หน้าหน่วยประธานเป็น "กรรมตรง" จะเห็นได้ว่า ดร.วิจินต์ ภาณุพงศ์ พิจารณากรรมตรงในแง่ตำแหน่งการปรากฏของคำ ความความเห็นของท่านคำนามที่อยู่หลังคำกริยา ในประโยคตัวอย่างข้างต้นทั้งหมดเป็นกรรมตรง

ดร. นววรรณ พันธุเมธา (2525 : 130-132) ถือว่านามที่อยู่หลังคำกริยาอาจเป็น "ผู้ร่วมการ"

"ผู้ร่วมการ" หมายถึง ผู้เกี่ยวข้องกับกริยานั้น ๆ แม้จะมีได้เป็นเจ้าของกริยาโดยตรงก็ได้รับความกระทบกระเทือนจากกริยา หรือ เป็นผลที่เกิดจากกริยา หากไม่มีหน่วยนามเหล่านี้ปรากฏร่วมกับกริยา เราจะรู้สึกว่าคุณพูดค้างไว้ยังไม่จบ หน่วยนามที่อยู่ในกลุ่มผู้ร่วมการจึงได้แก่ หน่วยนามบอกผู้ถูก หน่วยนามบอกผู้เสริม หรือ หน่วยนามบอกผล* และท่านได้กล่าวไว้ว่า "ผู้ร่วมการอาจจะเทียบได้กับกรรมตรง"

* "หน่วยนาม" ของ ดร.นววรรณ พันธุเมธา หมายถึง "หน่วยประโยคชนิดหนึ่ง คือ เป็นส่วนประกอบส่วนหนึ่งของประโยค และอาจจะเป็นคำนาม คำเชื่อมกับคำนาม นามวลี คำเชื่อมกับนามวลี คำ หรือ วลีที่ทำหน้าที่เหมือนคำนาม คำเชื่อมกับคำ หรือ วลี ที่ทำหน้าที่เหมือนคำนาม รายละเอียดคุณหนังสือ "ไวยากรณ์ไทย" หน้า 108 ของ ดร.นววรรณ พันธุเมธา

จากคำกล่าวนี้ จะเห็นได้ว่า คร.นววรรณ พันธุเมธา กักลิน
กรรมกรงโดยพิจารณาความสัมพันธ์ทางความหมายระหว่างคำนามกับคำกริยา

ในประโยคตัวอย่างข้างต้น คำนามในประโยคตัวอย่างที่ 1-2 และ
11 บอกผู้ถูก คำนามในประโยคตัวอย่างที่ 3 และ 4 บอกผล คำนามในประโยคตัว
อย่างที่ 5-10 และ 12-13 บอกผู้เสริม ตามความเห็นของ คร.นววรรณ พันธุเมธา
คำนามในประโยคดังกล่าวน่าจะเป็น "ผู้ร่วมการ" คือ กรรมกรง

จะเห็นได้ว่า นักไวยากรณ์แต่ละคนมีเกณฑ์ในการจำแนกกรรมไม่
เหมือนกัน จึงทำให้ทัศนต่างกันว่าคำใดเป็นกรรมหรือไม่ เมื่อเทียบกับภาษาจีนความ-
เห็นของ คร.วิจิตร ภาณุพงศ์ คล้ายกับนักไวยากรณ์จีนบางท่าน เช่น ลูหัว
ซูเซียง ซึ่งผู้วิจัยจะยึดตาม คร.วิจิตร ภาณุพงศ์

4.2.1.2 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำกริยา คำบุพบท

+ คำนาม

คำบุพบท + คำนาม ที่ปรากฏร่วมกับคำกริย
มีตำแหน่งอยู่หลังคำกริยา และ คำบุพบทนี้ในบางกรณีอาจไม่ปรากฏก็ได้

ตัวอย่าง

1. รถเก๋งแล่นสู่สนามบิน
2. ผมเรียนที่จุฬาฯ
3. นึกไปกับเพื่อน
4. คนจีนกิน (ถ้วย) ตะเกียบ
5. รถคายบนสะพาน
6. น้อยตายเพราะเหล้า

จะเห็นได้ว่า คำนามในประโยคตัวอย่างส่วนใหญ่จะต้องมีคำบุพบท
ปรากฏด้วย แต่ในบางกรณี เช่น คำนามที่บอกเครื่องมือในประโยคตัวอย่างที่ 4

อาจจะไม่มีคำบุพบทปรากฏร่วมด้วยก็ได้

เกี่ยวกับคำนามที่มีคำบุพบทปรากฏร่วมด้วยนี้ นักไวยากรณ์ไทยมีความเห็นต่าง ๆ กัน

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2522 : 227-228) เรียกคำนามที่มีคำบุพบทหน้าหน้าว่า "บุพบทวลี" และถือว่าทำหน้าที่เป็น "วิเศษณการกที่ช่วยกริยา โดยบอกหน้าที่ต่าง ๆ ให้มีเนื้อความพิสดารออกไป" นั่นก็คือ ท่านถือว่า คำนามที่มีคำบุพบทหน้าหน้านี้ขยายคำกริยา

ดร.วิจิตร ภาณุพงศ์ (1970 : 34-40) ได้แยกคำนามที่มีคำบุพบทปรากฏร่วมด้วยเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. คำนามที่มีคำบุพบทปรากฏร่วมด้วย ถ้าย้ายไปอยู่ต้นประโยคได้จะจัดเป็น "ส่วนเสริม" (Adjuncts) ส่วนเสริมที่เกี่ยวข้องกับประโยคตัวอย่างดังกล่าวมี 2 ชนิดย่อยได้แก่

1. หน่วยเสริมบอกสถานที่ (a locational Adjuncts) เช่น ประโยคตัวอย่างที่ 5

"รถคายบนสะพาน"

คำนามที่มีคำบุพบทปรากฏร่วมด้วย "บนสะพาน" อาจจะย้ายไปอยู่ต้นประโยคได้เป็น

"บนสะพานรถคาย"

2. หน่วยเสริมบอกเวลา (a temporal Adjuncts) เช่น

"ลูกยี่ราฟคายเมื่อเช้า"

คำนามที่มีคำบุพบทปรากฏร่วมด้วย "เมื่อเช้า" อาจจะย้ายไปอยู่ต้นประโยคได้เป็น

"เมื่อเช้าลูกยี่ราฟคาย"

2. คำนามที่มีคำบุพบทปรากฏร่วมด้วย ถ้าย้ายที่ไปอยู่ที่ประโยค
ไม่ได้ คร.วิจินต์ ภาณุพงศ์ เรียกว่า "สถานวลีลดฐานะ" (a downgraded
locational phrase) และ "กาลวลีลดฐานะ" (a downgraded temporal
phrase) (1970 : 91-96) เช่น ประโยคตัวอย่างที่ 1-3

คำนามที่อยู่หลังคำบุพบทและมีไต่บอกสถานที่ หรือ เวลา
คร.วิจินต์ ภาณุพงศ์ เรียกว่า "สถานวลีเทียม" (a pseudo-locational
expression) (1970 : 91) เช่น ประโยคตัวอย่างที่ 3

สาเหตุที่ คร.วิจินต์ ภาณุพงศ์ แยกคำนามที่มีคำบุพบท
ปรากฏร่วมด้วยเป็น "หน่วยเสริมบอกสถานที่" กับ "หน่วยเสริมบอกเวลา" และ
"สถานวลีลดฐานะ" กับ "กาลวลีลดฐานะ" เพราะเห็นว่าส่วนที่ย้ายที่ไต่ขึ้นเป็น
ส่วนประกอบของประโยค คือ ส่วนนี้อยู่ในระบับของประโยค แต่ส่วนที่ย้ายที่ไต่ไม่ได้
เป็นส่วนประกอบของกริยาวลี คือ ส่วนนี้อยู่ในระบับของวลี

คร.นวรรธ พันธุเมธา ถือว่า คำนามที่อยู่หลังคำกริยา
ที่ไม่ไต่อยู่ในขอบเขตผู้ร่วมการเป็น "ปัจจัยแวดล้อม" ซึ่ง คร.นวรรธ พันธุเมธา
(2525 : 131) ไต่กล่าวว่า "ปัจจัยแวดล้อมหมายถึง บุคคล สิ่งต่าง ๆ รวมทั้ง
เงื่อนไขที่เกี่ยวข้องกับกริยา แต่มีความสัมพันธ์กับกริยาไม่ใกล้ชิดเท่าผู้เริ่มการและ
ผู้ร่วมการ กริยาทั้งหลายย่อมมีอยู่หรือเกิดขึ้นในสถานที่ใดสถานที่หนึ่ง เวลาใดเวลา
หนึ่ง มีบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือ สิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นสาเหตุมีลักษณะอาการอย่างใดอย่าง
หนึ่ง และอื่น ๆ หน่วยนามที่อยู่ในกลุ่มปัจจัยแวดล้อม คือ หน่วยนามที่เหลือทั้งหมด
ไต่แก่ หน่วยนามบอกสถานที่ หน่วยนามบอกเวลา หน่วยนามบอกเครื่องมือ
หน่วยนามบอกลักษณะ หน่วยนามบอกจุดมุ่งหมาย หน่วยนามบอกจุดหมาย หน่วยนาม
บอกแหล่งเดิม หน่วยนามบอกสาเหตุ และหน่วยนามบอกผู้มีส่วนร่วม"

คำนามที่มีคำบุพบทหน้าในประโยคตัวอย่างที่ 1 บอก
 จุฬหมาย ในประโยคตัวอย่างที่ 2 บอกสถานที่ ในประโยคตัวอย่างที่ 3 บอกผู้มี
 ส่วนรวม ในประโยคตัวอย่างที่ 4 บอกเครื่องมือ ในประโยคตัวอย่างที่ 5 บอก
 สถานที่ ในประโยคตัวอย่างที่ 6 บอกสาเหตุ คำนามที่มีคำบุพบทหน้าใน
 ประโยคเหล่านี้ ตามความเห็นของ ดร.นวรรณ พันธุเมธา ถือว่าเป็นปัจจัย
 แวกล้อมซึ่งท่านได้กล่าวไว้ว่า "ปัจจัยแวกล้อมเทียบได้กับกรรมรอง" (2525 :
 132)

4.2.2 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำกริยากับคำนาม 2 คำ

ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำกริยากับคำนาม 2 คำ ใน
 บางกรณีอาจจะมีคำสรรพนามปรากฏในตำแหน่งของคำนามตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่ง
 ก็ได้ ผู้วิจัยจึงกล่าวถึงคำนามกับคำสรรพนามรวมกันไปโดยถือว่าคำสรรพนามเป็น
 คำที่ใช้แทนที่คำนาม

คำนาม 2 คำที่ปรากฏร่วมกับคำกริยามี 2 ลักษณะดังนี้

4.2.2.1 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำกริยา คำนาม

คำนาม

ตามข้อมูลที่ได้พบคำนาม 2 คำ มักจะปรากฏ

อยู่หลังคำกริยาดังนี้

4.2.2.1.1 คำกริยาที่มีความหมายเกี่ยว
 กับการ "ให้"

คำกริยาที่มีความหมายเกี่ยว
 กับการ "ให้" และมีคำนามอยู่ข้างหลังได้ 2 คำเท่าที่รวบรวมได้มีดังนี้ ให้
 แจก บ้อน ทอน คิน ไซ้ มอบ จ่าย ถวาย เติม บริจาค

ตัวอย่าง

1. แม่ให้เงินผม

2. พี่ป้อนข้าวน้อง
3. แม่คำทอนสทางค์ลูกคำ
4. ยายแจกอ้งุ่นหลาน ๆ

คำนาม 2 คำที่ปรากฏหลังคำกริยานี้ นักไวยากรณ์ไทยมีความเห็น
ไม่ตรงกัน

พระยาอุปกิตศิลปสาร ไม่ได้กล่าวถึงเรื่องกรรมตรง หรือ กรรมรอง
แต่ความเกณฑ์ของท่าน คำนามที่อยู่หลังคำกริยาในประโยคตัวอย่างดังกล่าวถือว่าเป็น
"ผู้ถูก" ได้ ฉะนั้นจึงถือได้ว่าเป็นกรรมตรง ส่วนคำนามที่อยู่หลังอีกทีหนึ่งนั้น ท่าน
ถือว่าเป็น "วิเศษณการกขยายคำกริยา" (2522 : 143 , 150-156)

ดร.วิจิตร ภาณุพงศ์ (2524 : 23 , 31) เรียกคำกริยาทั้งใน
ประโยคตัวอย่างเป็น "หน่วยทวิกรรม" และเรียกคำนามที่อยู่หลังหน่วยทวิกรรมนี้
เป็นกรรมตรง และกรรมรองตามลำดับ

ดร.นววรรณ พันธุเมธา พิจารณาความสัมพันธ์ทางความหมาย
ระหว่างคำนามกับคำกริยา ตามหลักเกณฑ์ของท่าน คำนามที่อยู่หลังคำกริยาใน
ประโยคตัวอย่างทั้งหมดถือว่าเป็นกรรมตรงได้ ส่วนคำนามที่อยู่ข้างหลังอีกทีหนึ่ง
เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ทางความหมายกับคำกริยาแล้ว ล้วนเป็นคำที่บอกจุดหมาย
ของกริยา ฉะนั้นจึงถือได้ว่าเป็นกรรมรอง

ในเรื่องเกี่ยวกับ "กรรมตรง" และ "กรรมรอง" นี้ ความเห็น
ของ ดร.วิจิตร ภาณุพงศ์ คล้ายกับนักไวยากรณ์จีนบางท่าน เช่น ลูหวี่ ชูเซียง
เพื่อสะดวกแก่การเปรียบเทียบ ผู้วิจัยจะเรียกกรรมตรง และกรรมรองเป็นกรรม 1
และกรรม 2 ตาม ลูหวี่ ชูเซียง

คำนาม 2 คำที่อยู่หลังคำกริยาเกี่ยวกับการ "ให้" มีลักษณะการ
ปรากฏดังนี้

1. คำนาม 2 คำซึ่งเป็นกรรม 1 และกรรม 2 ที่อยู่หลังคำกริยา

เกี่ยวกับการ "ให้" นี้ เมื่ออยู่หลังคำกริยาบางคำ เช่น ให้ บ้อน ทอน คิน ถวาย อาจจะปรากฏกรรม 1 หรือกรรม 2 อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้

ตัวอย่าง

1. แม้คำทอนสทางค์ลูกค้ำ
แม้คำทอนสทางค์
แม้คำทอนลูกค้ำ
2. คำนาม 2 คำซึ่งเป็นกรรม 1 และกรรม 2 เมื่ออยู่หลังคำกริยาบางคำ เช่น มอบ จะปรากฏแต่กรรม 1 อย่างเดียวได้ แต่จะปรากฏแต่กรรม 2 อย่างเดียวไม่ได้

ตัวอย่าง

1. ท่านประธานมอบรางวัลผู้ชนะ
ท่านประธานมอบรางวัล
* ท่านประธานมอบผู้ชนะ

4.2.2.1.2 คำกริยาที่มีความหมายเกี่ยวกับการ

"เรียก"

คำกริยาที่มีความหมายเกี่ยวกับการ

เรียกในภาษาไทยได้พบคำเรียกคำเดียว

คำว่า "เรียก" มีความหมายว่า "กล่าวนามให้มาหา ร้องบอกชื่อ ร้องหา ร้องเอา ให้ชื่อ" (มานิต มานิตเจริญ 2524 : 913) คำนี้จะเป็นกริยาทวิกรรมเมื่อใช้ในความหมาย "ให้ชื่อ" เท่านั้น

ตัวอย่าง

1. เพื่อน ๆ เรียกสมชาย "อาคี"
2. เด็ก ๆ เรียกผมอาจารย์
3. เพื่อน ๆ เรียกวิทย์ "ซงเบ้ง"
4. ลูกเขาเรียกผม "อาญ"

คำนามที่อยู่ข้างหลังคำว่า "เรียก" มักจะมีคำ "ว่า" นำหน้า เช่น ประโยคตัวอย่างที่ 1 เราอาจจะพูดว่า

เพื่อน ๆ เรียกนิกว่า อาคี

ในหนังสือของนักไวยากรณ์ทั้ง 3 ท่านที่ผู้วิจัยอ้างถึงนั้นไม่ได้พบประโยคแบบนี้ แต่ความหลักเกณฑ์ของนักไวยากรณ์แต่ละท่านเราอาจจะวิเคราะห์ได้ดังนี้

ความหลักเกณฑ์ของพระยาอุปกิตศิลปสาร (2522 : 144 , 95)

ผู้วิจัยเห็นว่าคำนาม หรือ คำสรรพนามที่เป็นผู้ถูกของกรรมกริยา ถือว่าเป็นกรรมได้ คำนามที่อยู่ข้างหลังอีกทีหนึ่ง อาจจะถือว่าเป็น "นามวิกิตติการก" ซึ่งทำหน้าที่ขยายคำนามที่อยู่ข้างหน้า

ความหลักเกณฑ์ของ คร.วิจิตรนั ภาณุพงศ์ คำกริยา "เรียก" ถือว่าเป็นหน่วยวิกรมได้ ฉะนั้นคำนามที่อยู่หลังจะเป็นกรรมตรง และกรรมรอง ความสำคัญ จะเห็นได้ว่าความเห็นของ คร.วิจิตรนั ภาณุพงศ์ ที่เกี่ยวกับเรื่องนี้ คล้ายกับนักไวยากรณ์จีนบางท่าน เช่น ลูหวี ชูเซียง (1981 : 27) ซึ่งผู้วิจัยจะยกความ คร.วิจิตรนั ภาณุพงศ์

ความหลักเกณฑ์ของ คร.นววรรณ พันธุเมธา คำที่อยู่หลังคำกริยา "เรียก" มีความสัมพันธ์กับคำกริยาแบบ "ผู้เสริม" ฉะนั้นจะเป็นกรรมตรง ส่วน "อาคี" หรือ "...ว่าอาคี" ถือว่าขยายคำกริยา "เรียก" เป็นส่วนหนึ่งของกริยาวลี "เรียกว่าอาคี"

คำนาม 2 คำซึ่งเป็นกรรม 1 และกรรม 2 ที่อยู่หลังคำกริยา
ทวิกรรม "เรียก" ต้องปรากฏทั้งกรรม 1 และกรรม 2

ตัวอย่าง

1. เพื่อน ๆ เรียกสมชาย "อาตี๋"

*เพื่อน ๆ เรียกสมชาย

*เพื่อน ๆ เรียก "อาตี๋"

4.2.2.1.3 คำกริยาที่มีความหมายเกี่ยวกับ

การ "พูด"

คำกริยาที่มีความหมายเกี่ยวกับการ
"พูด" และมีคำนาม 2 คำ (หรือคำนามคำหนึ่ง คำสรรพนามคำหนึ่ง) อยู่ข้าง
หลังได้ เท่าที่รวบรวมได้มีดังนี้ บอก ถาม ทอบ สอน ชัก รายงาน

ตัวอย่าง

1. นิคบอกเรื่องนี้ผม

2. อาจารย์สมชายสอนวรรณคดีเรา

3. กรรมกรชักเรื่องราวสมชาย

4. นิสิตถามปัญหาอาจารย์

เกี่ยวกับประโยคดังกล่าวนี้ นักไวยากรณ์ไทยมีความเห็นไม่ตรงกัน

ในหนังสือหลักภาษาไทย ของพระยาอุปกิตศิลปสาร ท่านไม่ได้กล่าว
ถึงเรื่องกรรมตรงหรือกรรมรอง แต่กล่าวถึงบุพบทวิขยายคำกริยา ประโยคข้าง
ต้นอาจเติมคำบุพบทได้ เช่น

1. นิคบอกผมเกี่ยวกับเรื่องนี้

2. อาจารย์สมชายสอนวรรณคดีแก่เรา

3. กรรมกรชักเรื่องราวจากสมชาย

4. นิสิตตามปัญหาจากอาจารย์

ผู้วิจัยคิดว่า ตามหลักเกณฑ์ของพระยาอุปกิตศิลปสาร ภาคแสดงใน ประโยคข้างต้นอาจถือว่าเป็นประกอบด้วยกริยา บทกรรม และบุพบทวลีขยายกริยาก็ ได้

ตามหลักเกณฑ์ของ คร.วิจิตร ภาณุพงศ์ คำกริยาที่มีความหมาย เกี่ยวกับการพูดและมีคำนามอยู่ข้างหลังได้ 2 คำดังกล่าวนี้เป็นหน่วยทวิกรรม ฉะนั้น คำนามที่อยู่หลังคำกริยาจะเป็นกรรมตรง คำนามที่อยู่ถัดไปถือว่าเป็นกรรมรอง

จะเห็นได้ว่าความเห็นของ คร.วิจิตร ภาณุพงศ์ ที่เกี่ยวกับเรื่องนี้ คล้ายกับนักไวยากรณ์จีนบางท่าน เช่น ลูหวี ชูเซียง

ตามหลักเกณฑ์ของ คร.นววรรณ พันธุเมธา คำนามที่อยู่หลังคำ กริยาอาจมีความสัมพันธ์ทางความหมายกับคำกริยาได้หลายแบบ เช่น ฉม ใน ประโยคตัวอย่างที่ 1 บอกจุดหมาย ฉะนั้นเราจะถือว่าเป็นกรรมรองได้ ส่วน "วรรณคดี" ในประโยคตัวอย่างที่ 2 "เรื่องราว" ในประโยคตัวอย่างที่ 3 และ "ปัญหา" ในประโยคตัวอย่างที่ 4 บอกผู้เสริม ฉะนั้นเราจะถือว่าเป็นกรรมตรงได้ ส่วนคำนามอีกคำหนึ่งนั้นคำ "เรื่องนี้" ในประโยคตัวอย่างที่ 1 บอกผู้ถูก ฉะนั้น เราถือว่าเป็นกรรมตรงได้ คำ "เรา" ในประโยคตัวอย่างที่ 2 บอกจุดหมาย "สมชาย" ในประโยคตัวอย่างที่ 3 และ "อาจารย์" ในประโยคตัวอย่างที่ 4 บอกแหล่งเดิมของคำกริยา ฉะนั้นเราจะถือว่าเป็นกรรมรองได้

คำนาม 2 คำซึ่งเป็นกรรม 1 และกรรม 2 ที่อยู่หลังคำกริยาเกี่ยวกับ การ "พูด" นี้ อาจจะปรากฏกรรม 1 หรือ กรรม 2 อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้

ตัวอย่าง

1. อาจารย์สมชายสอนวรรณคดีเรา

อาจารย์สมชายสอนวรรณคดี

อาจารย์สมชายสอนเรา

4.2.2.2 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำกริยา คำนาม

คำบุพบท + คำนาม

คำนามที่อยู่หลังคำบุพบทในบางกรณีอาจจะ
มีคำสรรพนามมาแทนที่ก็ได้ซึ่งผู้วิจัยจะกล่าวรวมกันไปกับคำนาม แต่ไม่แยกกล่าว
ต่างหากและในบางกรณีคำบุพบทอาจไม่ปรากฏก็ได้

ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำกริยา คำนาม
คำบุพบท + คำนาม ในภาษาไทยคำบุพบท + คำนาม มีตำแหน่งอยู่หลังคำนามที่ไม่
มีคำบุพบทหน้าหน้า

ตัวอย่าง

1. นิคเรียนภาษาอังกฤษที่จุฬา
2. ผมซื้อหนังสือนี้จากร้านนามมี
3. อ้อยเรียนหมอเพราะแม่
4. สมชายชอบวิชา (เกี่ยวกับ) ชีววิทยา

จะเห็นได้ว่า คำบุพบท + คำนาม ในประโยคตัวอย่างดังกล่าว
มีตำแหน่งอยู่หลังคำนามที่ไม่มีคำบุพบทหน้าหน้า

คำนามที่ไม่มีคำบุพบทหน้าหน้านั้น นักไวยากรณ์ไทยมีความเห็นตรงกัน
ว่าเป็นกรรม

ส่วนคำนามที่มีคำบุพบทหน้าหน้า นักไวยากรณ์ไทยมีความเห็นไม่ตรงกัน
ตามหลักเกณฑ์ของพระยาอุปกิตศิลปสาร คำนามที่มีคำบุพบทหน้าหน้าใน
ประโยคตัวอย่างที่ 1-3 น่าจะเป็น "บุพบทวลีที่เป็นวิเศษณการกรช่วยกริยา" (2522 :
228) คือทำหน้าที่ขยายคำกริยา ส่วนคำนามที่มีคำบุพบทหน้าหน้าในประโยคตัวอย่าง
ที่ 4 น่าจะเป็น "บทวลี" ที่ใช้ขยายบทกรรม (2522 : 230)

ตามหลักเกณฑ์ของ ดร.วิจิตร กัญญาพงศ์ ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำกริยา

เป็นกรรม 1 ส่วนคำนามที่มีคำบุพบทหน้าหน้า "ที่จุฬา" ในประโยคตัวอย่างที่ 1 จะเป็น "สถานวลีสถฐานะ" เพราะย้ายที่ไม่ได้ "เพราะแม่" ในประโยคตัวอย่างที่ 3 เป็น "สถานวลีเทียม" ซึ่งเป็นชนิดย่อยของ "สถานวลีสถฐานะ" เพราะย้ายที่ไม่ได้ และคำนามก็ไม่ได้บอกสถานที่ ส่วน "เกี่ยวกับชีววิทยา" ในประโยคที่ 4 ถือว่าเป็น "สถานวลีเทียม" ของนามวลีทำหน้าที่ขยายคำนามที่อยู่ข้างหน้า

ความหลักเกณฑ์ของ กร.นวรรณ พันธุเมธา คำนามที่อยู่หลัง คำกริยาในประโยคข้างต้นนี้มีความสัมพันธ์กับคำกริยาต่าง ๆ กัน คำ "ภาษาอังกฤษ" ในประโยคตัวอย่างที่ 1 บอกผู้เสริม "หนังสือ" ในประโยคตัวอย่างที่ 2 บอกผู้ถูก "หมอ" ในประโยคตัวอย่างที่ 3 บอกผู้เสริม "วิชา" ในประโยคตัวอย่างที่ 4 บอกผู้เสริม ผู้ถูกและผู้เสริม อยู่ในขอบเขต "ผู้ร่วมการ" ฉะนั้นจะถือว่าเป็นกรรมตรง ส่วนคำนามที่อยู่หลังคำนามเหล่านี้ "ที่จุฬา" ในประโยคตัวอย่างที่ 1 บอกสถานที่ "จากร้านน่านมี" ในประโยคตัวอย่างที่ 2 บอกแหล่งเกิด "เพราะแม่" ในประโยคตัวอย่างที่ 3 บอกสาเหตุ สถานที่ แหล่งเกิดและสาเหตุ อยู่ในขอบเขตของ "ปัจจัยแวดล้อม" ฉะนั้นจะถือว่าเป็นกรรมรอง ส่วนคำนามที่มีคำบุพบทหน้าหน้า "เกี่ยวกับชีววิทยา" ในประโยคตัวอย่างที่ 4 ถือว่าเป็นส่วนที่ขยายคำนามที่อยู่ข้างหน้า ไม่ใช่กรรมรอง

คำนามต่าง ๆ ที่ปรากฏร่วมกับคำกริยาในตัวอย่างดังกล่าวนี้ ผู้วิจัย จะถือว่าคำนามที่อยู่หลังคำกริยาเป็นกรรม ส่วนคำนามที่อยู่หลังอีกทีหนึ่งซึ่งมีคำบุพบทหน้าหน้านั้นเป็นคำที่ขยายคำกริยา เช่น ประโยคตัวอย่างที่ 1-3 หรือ เป็นคำขยายคำนาม เช่น ประโยคตัวอย่างที่ 4

4.3 การศึกษาเปรียบเทียบภาคแสดงที่มีคำกริยากับคำนามปรากฏร่วมกัน ในประโยคความเดียวของภาษาจีนและภาษาไทย

จากการศึกษาภาคแสดงที่มีคำกริยากับคำนาม เราอาจจะเปรียบเทียบภาคแสดงดังกล่าวของทั้งสองภาษาได้ดังนี้

4.3.1 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำกริยากับคำนาม 1 คำ

ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำกริยากับคำนาม 1 คำของทั้งสองภาษาอาจแบ่งได้เป็น 2 ชนิดเช่นเดียวกันคือ

1. ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำกริยา คำนาม
2. ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำกริยา คำบุพบท +

คำนาม

4.3.1.1 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำกริยา คำนาม

คำนามที่ปรากฏร่วมกับคำกริยามีตำแหน่งอยู่หลังคำกริยาเหมือนกันทั้งสองภาษา

4.3.1.2 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำกริยา คำบุพบท

+ คำนาม

คำบุพบท + คำนาม ที่ปรากฏร่วมกับคำกริยา

ในภาษาจีนมีตำแหน่งอยู่หน้าคำกริยา

แต่คำบุพบท + คำนาม ที่ปรากฏร่วมกับคำ

กริยาในภาษาไทยมีตำแหน่งอยู่หลังคำกริยา

คำบุพบทเมื่อนำหน้าคำนามในบางกรณีอาจจะ

ปรากฏหรือไม่ก็ได้ ทั้งนี้เหมือนกันทั้งสองภาษา

4.3.2 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำกริยากับคำนาม 2 คำ

ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำกริยากับคำนาม 2 คำ ของทั้งสองภาษาอาจแบ่งได้เป็น 2 ชนิดเช่นเดียวกันคือ

1. ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำกริยา คำนาม คำนาม
2. ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำกริยา คำนาม คำบุพบท

+ คำนาม

4.3.2.1 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำกริยา คำนาม

คำนาม

คำนาม 2 คำที่อยู่หลังคำกริยาซึ่งเรียก
กรรม 1 และกรรม 2 มีส่วนเกี่ยวข้องกับคำกริยา ดังนี้

คำกริยาที่มีกรรม 1 และกรรม 2 อยู่ข้าง
หลังได้ ในภาษาจีนเท่าที่พบมี 4 ประเภท ได้แก่ 1. คำกริยาที่มีความหมายเกี่ยว
กับการ "ให้" บางคำ 2. คำกริยาที่มีความหมายเกี่ยวกับการ "ได้รับ" หรือ
"สูญเสีย" บางคำ 3. คำกริยาที่มีความหมายเกี่ยวกับการ "เรียก" บางคำ
4. คำกริยาที่มีความหมายเกี่ยวกับการ "พูด" บางคำ

คำกริยาที่มีกรรม 1 และกรรม 2 อยู่ข้าง
หลังได้ ในภาษาไทยเท่าที่พบมี 3 ประเภท ได้แก่ 1. คำกริยาที่มีความหมายเกี่ยว
กับการ "ให้" บางคำ 2. คำกริยาที่มีความหมายเกี่ยวกับการ "เรียก"
3. คำกริยาที่มีความหมายเกี่ยวกับการ "พูด" บางคำ ซึ่งเหมือนกับภาษาจีน แต่
ไม่มีคำกริยาที่มีความหมายเกี่ยวกับการ "ได้รับ" หรือ "สูญเสีย"

ลักษณะการปรากฏของกรรม 1 และกรรม 2 มีดังนี้

กรรม 1 และกรรม 2 ที่อยู่หลังคำกริยาที่มีความหมายเกี่ยวกับการ
"ให้" ในภาษาจีนอาจจะปรากฏกรรม 1 หรือ กรรม 2 อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ ใน
ภาษาไทยกรรม 1 และกรรม 2 เมื่ออยู่หลังคำกริยาที่มีความหมายเกี่ยวกับการ "ให้"
บางคำจะมีลักษณะการปรากฏเหมือนกับภาษาจีนคืออาจจะปรากฏกรรม 1 หรือ กรรม 2
อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ แต่เมื่ออยู่หลังคำกริยาเกี่ยวกับการ "ให้" บางคำ (เท่า
ที่พบมีคำเดียวคือ "มอบ") จะปรากฏแต่กรรม 1 อย่างเดียวได้ แต่จะปรากฏแต่
กรรม 2 อย่างเดียวไม่ได้

กรรม 1 และกรรม 2 ที่อยู่หลังคำกริยาที่มีความหมายเกี่ยวกับการ
"เรียก" ในภาษาจีนจะต้องปรากฏในภาคแสดงทั้ง 2 ชนิด ในภาษาไทยกรรม 1
และกรรม 2 ที่อยู่หลังคำกริยาที่มีความหมายเกี่ยวกับการ "เรียก" ก็เช่นเดียวกับ
ภาษาจีนคือจะต้องปรากฏในภาคแสดงทั้งกรรม 1 และกรรม 2

กรรม 1 และกรรม 2 ที่อยู่หลังคำกริยาที่มีความหมายเกี่ยวกับการ

"พูด" ในภาษาจีนเมื่ออยู่หลังคำกริยาบางคำอาจจะปรากฏกรรม 1 หรือ กรรม 2 อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ แต่เมื่ออยู่หลังคำกริยาบางคำจะปรากฏแค่กรรม 1 ได้ แต่จะปรากฏแค่กรรม 2 ไม่ได้ ในภาษาไทย กรรม 1 และกรรม 2 เมื่ออยู่หลังคำกริยาที่มีความหมายเกี่ยวกับการ "พูด" จะปรากฏกรรม 1 หรือ กรรม 2 อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้

4.3.2.2 ภาคแสดงที่ประกอบด้วยคำกริยา คำนาม

คำบุพบท + คำนาม

คำนามที่อยู่หลังคำกริยาจะถือว่าเป็นกรรมของกริยาเช่นเดียวกันในทั้งสองภาษา ส่วนคำบุพบท + คำนาม ก็ถือว่าเป็นขยายคำกริยา หรือ ขยายคำนามที่เป็นกรรม

คำบุพบท + คำนาม ในภาษาจีนถ้าขยายคำกริยาจะมีตำแหน่งอยู่หน้าคำกริยา ถ้าขยายคำนามจะมีตำแหน่งอยู่หน้าคำนาม ในภาษาไทย คำบุพบท + คำนาม ถ้าขยายคำกริยาจะมีตำแหน่งอยู่หลังคำกริยา ถ้าขยายคำนามจะมีตำแหน่งอยู่หลังคำนาม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย